

Sygn. akt III CSK 216/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku T. B. i S. O.  
przy uczestnictwie J. B. i in.  
o zniesienie współwłasności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 8 lutego 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy T. B.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 23 października 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do potrzeby wykładni art. 1036 k.c. wskazał także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, a nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Przede wszystkim wskazany art. 1036 k.c. mógłby mieć zastosowanie w sprawie na podstawie art. 46 k.r.o., który w skardze kasacyjnej nie został powołany. Na gruncie art. 1036 k.c. bezskuteczność dokonanego rozporządzenia polega na tym, że sąd dokonujący działu traktuje określony przedmiot tak, jakby udział w nim nadal należał do współspadkobiercy - odpowiednio do byłego współmałżonka. Oznacza to, że dział należy przeprowadzić w ten sposób, jakby rozporządzenia nie było. W podziale majątku wspólnego z udziału małżonków w 6/8 we własności spornej nieruchomości skarżącemu Sąd przyznał udział w 3/8 części, natomiast ocenił że drugie 3/8, gdyby w toku tego postępowania była małżonka T. O. - P. go nie zbyła, to właśnie ona by go otrzymała. Nie uznał za bezskuteczne tego rozporządzenia wobec T. B..

W wypadku sądowego działu ograniczenia określone w art. 1036 k.c. obowiązują aż do przeprowadzenia działu. W omawianym wypadku Sąd drugiej instancji wydał postanowienie działowe w dniu 9 kwietnia 2002 r. II Ca [...] a Sąd Najwyższy oddalił kasację postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2002 r. III CKN 391/01. W rezultacie wykładnia art. 1036 k.c. nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

W skardze wnioskodawcy T. B. nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia

24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyводу nie zawiera. Skarżący przeoczył prekluzję wynikającą z art. 618 § 3 w zw. z art. 688 oraz z art. 567 § 3 k.p.c.

Kwestia, czy istniał pomiędzy współwłaścicielami dorozumiany utrwalony podział do korzystania z nieruchomości *quo ad usum* dotyczy przede wszystkim ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy jest związany tym ustaleniem (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).